

1. Drie maanden onder de sneeuw. — 3. Sint Gregor lag op School. — 6. Een moedig Meisje. — 7. Karel Cogge, De Overstroming aan den IJzer. — 8. Het Wonderlijk Gezelschap. — 11. Het Kermismeisje. — 12. Willem Tell. — 13. Beter een lap dan een scheur. — 17. De Zinneloozen van Gheel. — 20. De Klok van Stuivenkenskerke. — 24. Grapjes en Vroolike Verhalen. — 34. Nog grapjes. — 35. Het Kindje van de Zee. — 37. De Bezembinders van Kleit. — 38. De Vlucht in de Koffer. — 41. De Gierigaard. — 43. De Veerman van 't Zwin. — 48. Eerlijk duurt 't langst. — 61. Strengte Winters. — 62. De Wees in Londen. — 63. Sinter-Klaas op de Heide. — 66. De Kinderen van den Smokkelaar. — 67. De Paaschklokken. — 69. Leeuwte van Damme. — 70. Van Alles Wat. — 71. Nieuwsgierig Aagje. — 79. De verrassing van Oudenaarde. — 83. Op de Hooge Venen. — 85. De Overwintering van Nova Zembla. — 86. Hoogmoed Komt voor den val. — 89. Het spook. — 95. De twee Weesjes. — 96. De oude Redder. — 97. De Vlucht. — 101. Toch beter Thuis. — 105. Ongeluk en Geluk. — 108. Bieke. — 109. De oude Mantel. — 110. Robinson Crusoe. — 113. De Rooversjongen. — 114. Nooit Vergeten. — 118. De Spion van den Molen. — 119. De Kinderen van den Dokter. — 120. De ruwe Kerel. — 121. Tweemaal gevonden. — 126. De Kerels van Lampernisse. — 136. Thijs Uilenspiegel. — 137. Oom Tom. — 141. De Kerstavond van Bertje. — 143. De Reis in de Wildernis. — 168. Een jonge Held. — 169. Jacob van Artevel de. — 170. De overwinning van Karel. — 171. Genoveva van Brabant. — 172. De avontuurlijke Reis. — 173. De strijd met den Wolf. — 174. Een vreesselijke Avond. — 175. De gevluchte Slaaf. — 176. In de Vliegmaschine. — 177. Een moedige Vrouw. — 178. Ontsnapt. — 179. Valsch beschuldigd. — 180. De zoon van den Torenwachter. — 181. Terug bij vrouw en kinderen. — 182. De reis van Columbus. — 183. De Schilder van Karel den Stoute. — 184. Het spook van de Schelde. — 185. Het avontuur in het gebergte. — 186. Jack de Cowboy. — 187. Hoe Jack prairieboer werd. — 188. De sterkste Voetbalclub. — 189. De Held van Tremerloos. — 190. De straf van 't Ezelarehof. — 191. De Cowboy van fort Bell. — 192. Jeanne d' Arc. — 193. De wandelende Deur. — 194. De Avonturen van Geraart. — 195. Geraart in Rusland. — 196. Dikke Dries. — 197. De Roode Knuppels. — 198. Rosa van Dennenburg. — 199. De Wolf van Ghistel. — 200. De betooverde Molen. — 201. Zonderling gered. — 202. De Spaansche furie. — 203. De boeteling van Veure. — 204. Een angstige Nacht. — 205. De Prins van Kakao. — 206. De dappere Elzie. — 207. De Avonturen van David. — 208. In en uit de Gevangenissen. — 209. De Spion voor zijn land. — 210. In het verwoeste Vlaanderen.

Vraag elke week het nieuwe boekje aan uw dagbladverkooper, want de reeks van deze veel gevraagde boekjes gaat gedurig voort.

— o PRIJS 60 CENTIEM. o —

DE PAASCHKLOKKEN

UITGAVE A. HANS-VANDERMEULEN, CONTICH.

Nr 67

A. HANS

(Derde druk)

DE
PAASCHKLOKKEN

DE PAASCHKLOKKEN

I.

Jules Bekkers kwam uit de school. De kinderjuffrouw haalde hem af. De ouders van Jules Bekkers waren zeer rijk en hadden verscheidene personen in dienst. Zoo was er een juffrouw, die Mevrouw hielp bij de opvoeding der kinderen, Jules en zijn zusjes Maria en Elisa.

Jules had er echter een grooten hekel aan, dat hij zoo door de juffrouw van school gehaald werd. Liever zou hij alleen naar huis zijn gekomen.

Maar zijn moeder wilde dit niet. En nu stond de juffrouw daar als naar gewoonte aan school.

En zij was niet alleen. Er waren nog juffiers en ook moeders in de gang.

— Jules Bekkers moet weer als een suikerventje naar huis gebracht worden ! plaagde een der medeleerlingen. Hij zou zijn weg kunnen verbeteren.

Jules werd rood. Nog een paar jongens lachten hem uit.

— Ik ga wel alleen ! zei Jules, en hij deed of hij de kinderjuffrouw niet zag en liep haar voorbij.

— Dat is flink, zeiden de vriendjes. Kom nu maar met ons mee ! We spelen nog wat.

Er zijn jongens en meisjes die alleen van school komen. Er zijn er die gehaald worden. Het is beide goed. Vader en moeder beslissen daarover. Maar kinderen moeten gehoorzaam zijn en zich schikken naar den wil hunner ouders. En dat deed Jules Bekkers niet.

Hij liep dus met de makkers mee. Ze gingen naar de vaart. Daar lagen bootjes. En de knapen speelden er in. Ze klommen van het eene schuitje in het ander. Varen konden ze niet, want de bootjes lagen met een ketting aan palen vast. Toon, een der grootsten, scheppte dan met de hand water en wierp dit naar de anderen. Deze deden daarop 't zelfde. Klets, een gulp water langs hier, plof een gulp langs daar...

Jules vond dat zeer plezierig en deed ijverig mee... En dit duurde, tot een schipper de bende verjoeg. Het was nu trouwens tijd, om te gaan eten. Ieder trok heen.

Jules had tijdens het spel de kinderjuffrouw en zijn moeder vergeten. Maar nu bedacht hij, hoe hij thuis

niet prettig ontvangen zou worden. En hij zag er deerlijk uit. Het water droop uit zijn haar, leekte in zijn hals en sisselde uit zijn trui...

Jules droogde zijn gezicht af, en wrong aan zijn kleeren. Maar dat hielp niet veel... Zoo kwam hij aan zijn woning. De kinderjuffrouw stond op den uitkijk.

— Stoute jongen ! zei ze. Uw mama is erg boos. En wat ziet ge er uit !

Ze nam hem bij den arm en verschoot.

— Heelemaal nat ! bromde ze.

— O, niet heelemaal, antwoordde Jules. Maar een beetje bovenop.

— Ge zijt toch niet in 't water gevallen ?

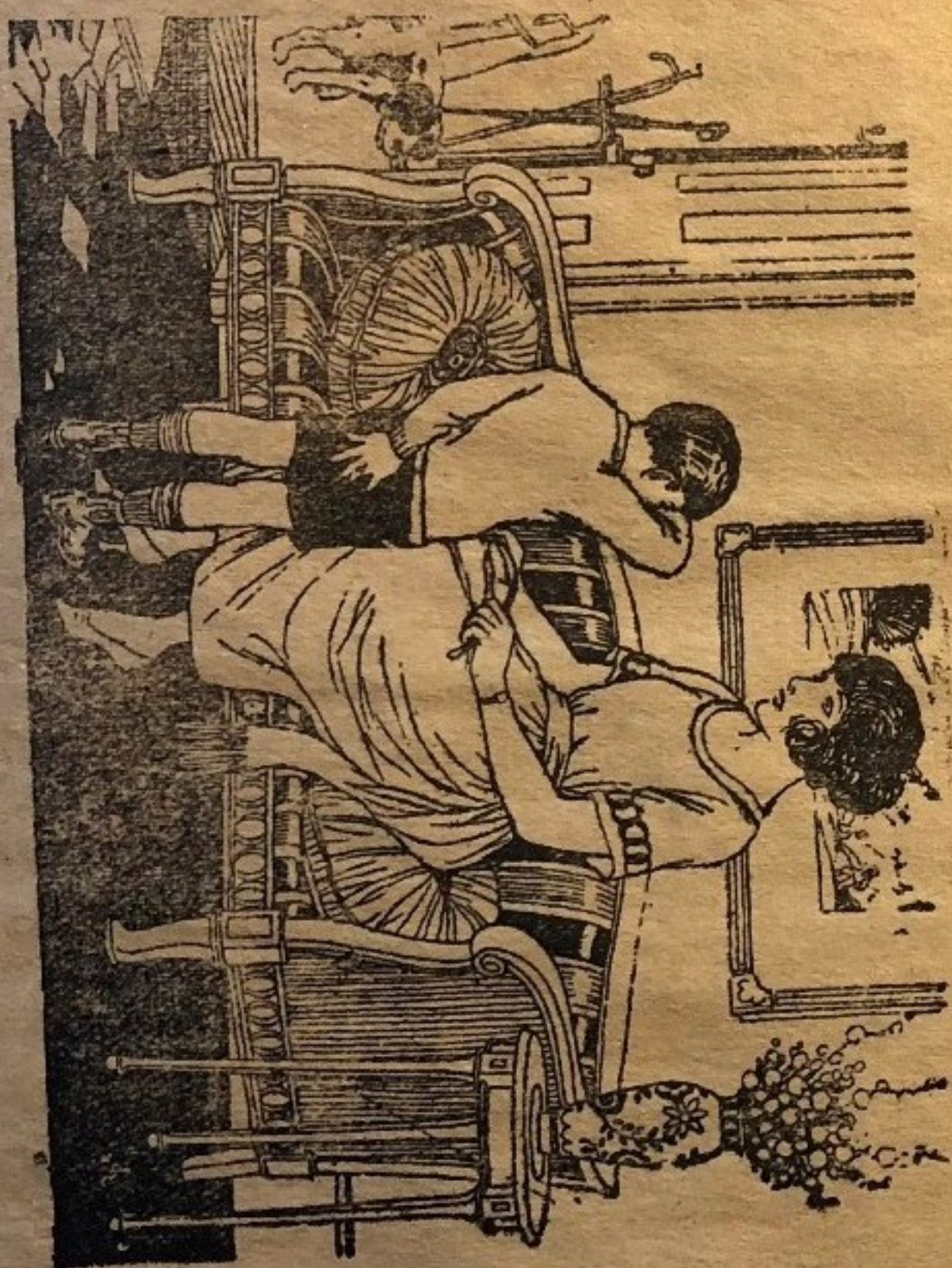
— Wel neen... We hebben elkaar met water gegoid. Is dat nu zoo erg ?

— 't Is goed om een zware verkoudheid op te doen ! O, wat zijt ge ondeugend geweest !

— Ik kan best alleen van school naar huis komen, beweerde Jules.

— Ja, dat merk ik... Voor eens, dat ge het doet, door weg te loopen, druipt het water uit uw kleeren. Ga maar vlug mee naar boven.

En de juffrouw leidde Jules naar de kinderkamer en trok hem droog goed aan. Ze kamde zijn haar. En nu zag de knaap er weer netjes uit.

Hij moest dan naar zijn moeder. Mevrouw Bekkers hoorde, wat er gebeurd was. En ze gaf Jules een pak slaag op zijn broek. Moeder was zeer boos. En terwijl de jongen stond te schreien, sprak ze :

— Zulke dingen doen ! U als een straatjongen gedragen ! Foei, moet ge worden als uw oom Maarten?

Jules hield plots op met schreien. Hij nam zijn hand van voor zijn gelaat en keek zijn moeder aan.

— Wie is oom Maarten ? vroeg hij.

Mama werd wat rood. Ze had zich in haar drift versproken.

— Van oom Maarten zeg ik niets meer, hernam ze. Nu zult ge alleen eten, voor uw straf.

Jules moest heen gaan. En dan zat hij in een kleine kamer bij de keuken. Mina, de oudste meid, bracht hem zijn aardappelen, vleesch en groente.

— Mina, wie is oom Maarten ? vroeg Jules.

De dienstbode keek den jongen verbaasd aan.

— Over wien ge nu spreekt ! zei ze.

— Mama zei, dat ik niet mocht worden als oom Maarten.

— O, natuurlijk niet !

— Wat heeft oom Maarten dan gedaan ?

— Niets dat deugt ! Maar we zwijgen hier over hem.

— Waarom komt oom Maarten nooit bij ons ?

— Dat kunt ge denken ! Uw oom Maarten hier komen...

— Kent ge hem ?

— Ik kende hem al, toen hij nog zoo klein was als gij nu. En het was een vriendelijke jongen. Ik begrijp niet, hoe hij zoo aan het dolen is geraakt...

Mina sprak nu meer tot zich zelve dan tot Jules. Maar de knaap hoorde het dan toch.

— Dooit oom Maarten rond ? vroeg Jules. Waarom komt hij dan niet bij ons ? Ons huis is toch groot genoeg...

— Hij mag niet, want hij zit in een gesticht en kan er niet uit.

— In een gevangenis ? vroeg Jules verschrikt.

— Neen, niet in een gevangenis, maar het is vrij wel 't zelfde... Toe, toe, ge moet nu niet meer vragen. Ik heb al veel meer gezegd, dan ik mocht.

— Maar Mina, in welk gesticht is oom Maarten dan ?

— Nu, als ge 't weten wil, in een bedelaarskolonie..

— Wat is dat ?

— Een gebouw, waarin men bedelaars en vagebonden stopt...

— Is oom Maarten dan een bedelaar ?

— Hij heeft gebedeld...

— Was hij dan zô arm? Maar Mina, waarom kwam hij niet bij papa? Die zou hem brood en geld gegeven hebben ! Papa is zoo goed, en hij helpt zooveel armen... Oom Maarten is dan toch zijn broer ?

— Ja... Houd nu op met vragen ! Uw aardappelen worden koud.

Iemand had dit gesprek gehoord. Het was mijnheer Bekkers, de vader van Jules. Hij was thuis gekomen van zijn kantoor. Hij dreef een grooten houthandel. En van zijn vrouw had hij vernomen wat er met Jules gebeurd was. Hij wilde den jongen ook vermanen. Maar toen hij bij het kamertje kwam, hoorde hij over zijn broer Maarten spreken. Hij bleef ontsteld luisteren. De deur was niet geheel dicht en mijnheer Bekkers verstond alles. Dan trok hij zich haastig terug. Neen, nu kon hij met Jules niet spreken. Hij was bang, dat de knaap hem ook zou vragen, waarom oom Maarten hier niet kwam en geen brood en geld kreeg.

Mijnheer Bekkers ging bij zijn vrouw en de twee meisjes en de kinderjuffrouw aan tafel. Hij zei niets, van hetgeen hij gehoord had. Maar na het maal, bleef hij een poosje met moeder alleen.

— Hoe komt Jules nu over Maarten spreken ? vroeg mijnheer Bekkers, en hij vertelde, wat hij afgeluisterd had.

— O, dat is mijn schuld, bekende mevrouw. In mijn drift zei ik, dat de jongen niet op straat mocht rondzwieren, want dat hij dan zou worden als oom Maarten.

— 't Is spijtig...

— Ja, ik had beter op mijn woorden moeten letten.

— Tot nu toe hebben we voor de kinderen kunnen verzwijgen dat Maarten bestaat. Maar Jules is juist een jongen, die over alles nadenkt. En al kan hij on-

deugend zijn, toch heeft hij een goed hartje. Hij voelt thans innig medelijden met Maarten. Dat merkte ik uit zijn vragen aan Mina.

— Maar, Mina had wijzer moeten zijn en niet alles staan vertellen, hernam mevrouw Bekkers.

— Och, Mina heeft Maarten als kind gekend. En ik weet, dat zij veel verdriet heeft over die ongelukkige geschiedenis. En ja, dan zegt men dikwijls meer dan men van plan is.

— Ge hebt voor Maarten toch gedaan, wat gekonnt. Maar uw broer wilde niet deugen, merkte mevrouw Bekkers op.

— Ik heb hem geholpen, dat is waar. Maar toen stopten ze hem te Hoogstraten in dat gesticht. Dat is nu bijna twee jaar geleden. En sedert heb ik me niet meer met Maarten bemoeid. Dat is verkeerd. Ik had hem toch moeten bezoeken.

— Maar wat zou het helpen? Hij wil toch niet oppassen... En hij brengt ons maar in schande. O, wat was ik beschaamd, toen hij hier rond liep als een bedelaar!

— Hier in de stad was hij niet veel, zei mijnheer Bekkers. Hij ging ons uit den weg, om ons te sparen. Dat moet ik van hem zeggen. Vroeger paste hij zoo goed op. Maar zijn vrouw stierf jong. En toen versukkelde Maarten in herbergen en de drank heeft hem zoo ver gebracht.

— Och, morgen is Jules oom Maarten vergeten, meende moeder. Dat gaat zoo met een kind.

Mijnheer Bekkers keerde terug naar het kantoor. Maar den ganschen namiddag dacht hij aan zijn broer. En hij was treurig gestemd.

Het was toch erg druk in de zaak. En mijnheer Bekkers kwam laat thuis. De kinderen waren reeds te bed. Toch ging vader even op de kamers zien. Jules lag nog wakker. en hij snikte...

Vader boog zich over hem...

— Wat is er Jules? vroeg hij teer.

— O papa, ik denk aan oom Maarten!

— Maar kind toch!

— Mina zegt dat oom Maarten in een gesticht zit. Waarom heeft hij niet een eigen huis als oom Victor en oom Bernard? Hij zal ginder zoo'n verdriet hebben. O, papa, laat hem bij ons komen...

Mijnheer Bekkers ontroerde diep.

— Papa... gij helpt zooveel armen, hernam Jules. O, waarom moest oom Maarten dan bedelen?

— Lieve jongen, ge kunt dat nog zoo niet begrijpen. Maar luister... het is gauw Paschen en dan ga ik oom Maarten eens bezoeken. En ik zal hem helpen. Is dat goed?

— O, ja, papa... Wat zijt ge toch goed!

En Jules klemde zijn armen om vaders hals en hij kustte papa, dien hij zoo innig lief had.

— Ik zal mijn best doen, om nooit meer stout te zijn, beloofde hij.

— Ja, kind... Slaap nu maar lekker...

Mijnheer Bekkers verliet de kamer. Hij veegde zijn tranen af.

II.

Op een veld bij Hoogstraten, in de Kempen, waren twee mannen aardappelen aan het planten. Op eenigen afstand van hen waren nog anderen aan het werk. Al deze lieden hoorden thuis in de kolonie van bedelaars. Ze hadden geen vaste woonplaats en geen middelen van bestaan.

Een der twee aardappelplanters heette Maarten Bekkers. Hij was de oom van den goedgehartigen Jules.

Maarter Bekkers rustte even en keek over een boschje naar den hoogen sierlijken Sinte-Catharinatorren van Hoogstraten, die de gansche streek beheerscht.

— Ha, ge zit weer met uw gedachten op den toren! schertste zijn werkgezel.

— Ja, Kamiel... 't Is zulk een prachtig stuk.

— Gij zijt bouwmeester geweest, hé ?

Maarten Bekkers boog even het hoofd...

— O, ge moet niet beschaamd zijn voor mij, hernam Kamiel. Ik mocht voor advokaat leeren. En ik wilde ook niet oppassen. De drank, hé, man !

— De vervloekte drank ! hernam Bekkers. Ja, ik ben bouwmeester geweest en ik heb menig prachtig huis gezet. Als kind hield ik veel van torens.

— Hoe oud is die toren wel, vroeg Kamiel.

— O, al verscheidene honderde jaren. Ik heb eens hooren vertellen hoe hij gebouwd werd. Op het kasteel, waar wij nu zitten, woonde heel lang geleden een graaf en een gravin... Ze heeten de Lalaing en behoorden tot de voornaamsten van het land. Ze waren ook zeer rijk... Op zekeren dag, kwam er een vreemde bouwmeester naar Hoogstraten. Hij ging in « De Zwaan » een kroes bier drinken... Daar vond hij eenige mannen, met wie hij kennis maakte. De vreemdeling zag er maar droevig uit. En de mannen van Hoogstraten vroegen hem, wat er aan scheelde. Hij vertelde, dat hij van Antwerpen kwam. Hij had er meegedaan aan een prijskamp, om een toren te bouwen. Maar zijn plan was niet aangenomen. Hij had de teekening bij zich en toonde die. De mannen waren opgetogen. 't Was toch een prachtige toren, die daar afgebeeld was. Konden ze er zoo maar een te Hoogstraten krijgen ! Maar hij zou te veel geld kosten. In « De Zwaan » was ook de rentmeester van het kasteel.

Dat was de ambtenaar, die de goederen van den graaf en de gravin bestuurde. Hij bekeek aandachtig de tekening en zei niets. Maar hij sprak er in den namiddag van met de gravin.

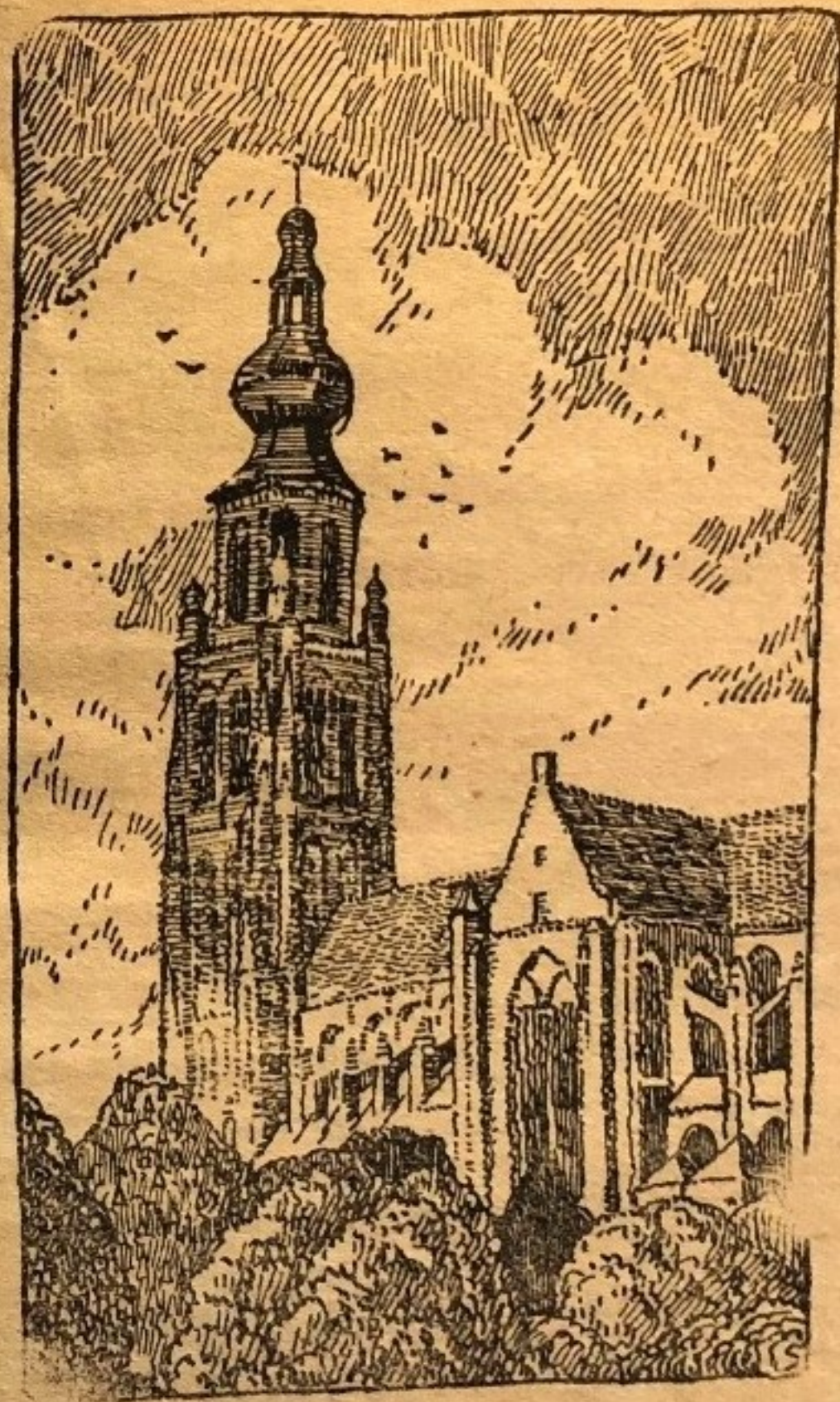
De vrouw hield veel van kunstwerken. Ze wilde het plan toch ook eens zien. De bouwmeester werd op het kasteel genoodigd. En hij rolde zijn papier voor de gravin open. De dame was verrukt over de prachtige afbeelding. Ze vroeg aan den bouwmeester eenige dagen op het kasteel te blijven. Nu, die wenschte niet beter. Hij kreeg er goed eten en drinken, en dat was al zooveel gewonnen. Zijn beurs was licht...

— Ja, Maarten, dat kennen we, hé? zei Kamiel. Zonder centen langs de wegen zwerven... Daarvoor werden we opgepakt en hier gestopt! De bouwmeester was goed af...

— Maar 't ging nog beter met hem, vertelde Maarten Bekkers voort. De gravin liet de tekening aan haar man zien. En ze vroeg hem, of ze dien toren wilden bouwen. Doch de graaf schudde het hoofd.

— Willen, o gaarne genoeg, zei hij. Maar het geld! Te Antwerpen zijn ze rijk. Daar is scheepvaart en handel. Ze hebben er de Schelde. Wij zitten hier op de hei. De boeren betalen niet veel pacht. De grond is mager...

Maar de gravin sprak over hun rijkdom. Ze konden een toren bouwen en een kerk, ter eere van God. En dan mochten ze op geen kosten zien. Zoo'n toren zou

De toren van Hoogstraten.

de roem worden van Hoogstraten. En van verre uit de Kempen zou men hem zien.

De gravin sprak zoo overtuigend, dat de graaf eindelijk toestemde. Och, ja, geld had hij genoeg! Zoo veel edelen gaven schatten uit voor hun vermaken. En er waren, die het deden om oorlog te voeren. Hij kon zijn geld beter besteden. Een kunstwerk, God ter eere en de menschen tot leering! Een ruim, sierlijk bedehuis en een toren, die stout en zwierig hemelwaarts wees.

— Welnu, wij zullen de kerk en den toren bouwen, bestelde de graaf.

De bouwmeester werd geroepen. En hij hoorde het groote, verheugend nieuws. Erg mismoedig was hij van Antwerpen de Kempen ingetrokken. Hij wilde de rust en de stilte. Hij was Antwerpen ontvlucht. En zie, hier vond hij zijn geluk! Hij mocht zijn plan uitvoeren, zijn toren bouwen! Heel Hoogstraten vernam de blijde tijding. En ieder wilde meewerken. De boeren haalden den witten steen dieper uit Brabant. De voerlieden brachten het hout aan. Op de heide bakte men steen. En de bouwmeester bestuurde alles. De bouw werd begonnen en de toren rees op, hooger en hooger. Van overal kwamen de menschen hem bewonderen. En nu staat hij daar nog bij de schoone, ruime kerk. En ja, Kamiel, ik moet er dikwijls naar kijken! Hij is zoo kloek en toch zoo fijn... Zie die peer van boven... Ware ze ingericht tot zaal, wel honderd man

konden er aan tafel zitten... O, Kamiel, die toren is een kunstwerk. En in de kerk slapen graaf Antoon Lalaing en de gravin, die Elisabeth van Culmborg heette. Hun beelden liggen op het praalgraf...

Maarten zweeg even... En weer keek hij naar de spits...

— De klokken hebben geluid, zei hij dan. Nu zwijgen ze tot Zaterdagochtend. Het is vandaag Witte Donderdag... En morgen is het Goede Vrijdag... De klokken gaan naar Rome... Zoo dachten we als kinderen. En toen ik een jongen was, stond ik dan met mijn vriendjes op stillen Zaterdag 's morgens, aan den voet van onzen toren... Dat was ginder in West-Vlaanderen. We wisten, dat de klokken van Rome weer keerden en paascheieren meebrachten. En ja, hoor, dan begonnen ze te luiden. En wij liepen naar huis... Mijn broers en zusters en ik, we zochten in den hof naar eieren. De nestjes zaten verborgen in de haag, achter de struiken en planten. Maar we vonden ze toch, lekkere chocolade en suikeren eieren, en we waren zoo gelukkig... O, vader en moeder waren dood, toen ik hier gebracht werd... Ze hadden dat eens moeten weten...

Maarten Bekkers veegde een traan weg. Hij legde weer aardappelen in de voor.

— Ik heb een goede opvoeding gehad, zei hij dan. Ik mocht studeeren. En ik werd bouwmeester. Ik trouwde en had een goede vrouw. Zij stierf vroeg. Ik had schrikkelijk veel verdriet. Maar dan moet een mensch toch moedig zijn... En ik handelde verkeerd. Ik ging naar de herbergen. Ik zocht slechte vrienden, die veel dronken. En ik dronk mee. Ik wist, dat ik mijn geest en lichaam vernielde. Ik voelde, dat ik mis liep. En toch deed ik voort. In het werk had ik geen lust meer. En wie vraagt nog een bouwmeester, die dikwijls bij drank is en suft en zijn zaken verwaarloost. Ik was al spoedig arm. Mijn broers vermaanden me. 'k Luisterde niet. Ik vroeg geld. Ze gaven er en ik beloofde beterschap. Maar ik bedroog hen. Ik verdronk dat geld. Toen wilden ze me niet meer kennen. Ze hadden gelijk. Ik bracht onzen naam ten schande. De politie vond me 's morgens soms in de goot. Ik vertrok naar andere plaatsen. En ik moest bedelen voor mijn brood. Toen werd ik opgepakt. De politie bracht me voor den rechter. En ik werd veroordeeld, om hier naar Hoogstraten gezonden te worden. Nu zit ik hier. O, 't is al mijn schuld. Vandaag denk ik weer aan mijn jeugd. 'k Heb beter geweten.

— Zoo is het met mij ook, zei Kamiel.

Maarten Bekkers was al een heelen tijd somber gestemd. Hij had diep berouw over zijn ellendig leven. Hij woonde hier met allerlei volk. Maar de meesten hadden geen opvoeding gehad als hij. Die hadden in

hun jeugd al slechte voorbeelden gezien. En ze waren kwaad tot erger gevallen...

Maarten werkte voort. En 's avonds, op zijn bed, peinsde hij meer dan ooit aan zijn jeugd, aan het Paaschfeest thuis.

Hij vermoedde niet, hoe ver van hier, een kleine jongen om hem lag te weenen...

III.

Jules Bekkers en zijn zusjes stonden in den tuin achter hun woning. Ze zwegen en luisterden...

Bim, bam, bom ! galmde het eensklaps van den toren.

— De klokken zijn uit Rome terug ! riep een der meisjes.

En de kinderen liepen verder den hof in. Ze begonnen te zoeken. Jules droeg een korf...

— Hier ! juichte Maria.

En het meisje vond onder een struik een nestje met

vier groote eieren van chocolade. «Vroolijke Paschen» stond er met suikeren letters op.

Voorzichtig werden de eieren in den korf gelegd.

De tweede zuster ontdekte onder een palmboompje ook een nest. Daarin lagen vijf kleine eieren van suiker. Die moesten eveneens in de mand. Jules speurde in de haag. Behoedzaam boog hij de takjes weg. En ja, de klokken waren hier ook geweest. Daar lagen twee nesten, elk met zes chocolade eieren. Maar er was een briefje bij. Jules las het. « Voor de kinderen van Nand », stond er op.

— Die moeten we bij Ferdinand Boone brengen, zei de knaap.

Boone was ziek. En zijn vrouw moest hard werken om den kost te verdienen. Die arme menschen bezaten geen tuin. En nu hadden de klokken hier de eieren voor hun twee kinderen gelegd. Jules en zijn zusjes zouden die straks brengen. En ze waren blij, dat de klokken ook aan hen hadden gedacht.

Er zaten nog meer nestjes. Het korfje raakte vol. Blijde gingen de kleinen in huis, om dien schat aan moeder te toonen. Mama verdeelde nu de eieren. En de klokken hadden goed gerekend. Er waren er voor ieder even veel.

Nu mochten Jules en zijn zusjes met de juffrouw de voor de kinderen van Nand bestemde eieren bezorgen. Mevrouw Bekkers gaf nog zes en twintig versche kip-peneieren aan de juffrouw mee. Die waren voor den

zieken man. En in een papiertje zat wat geld. Nand's vrouw kon daarmee een groot paaschbrood koopen.

Dat was een vreugde in het huisje van Nand Boone, toen die goede gaven op tafel uitgesteld werden. De kranke man zat in een leunstoel. Op zijn bleek gelaat kwam een blos van vreugde. En de kinderen dansten van plezier. Ja, ze hadden de klokken ook gehoord. Maar er was bij hun huisje geen tuin... Toch vergaten de klokken hen niet.

Vrouw Boone dankte de jufvrouw met de tranen in de oogen.

Nu weer naar huis ! En Jules en zijn zusjes vertelden alles aan moeder. Dan proefden ze een van hun eieren. Nu, het smaakte heerlijk ! Het was en plezierige dag...

Maar Jules verwachtte nog meer genot. Papa zou op den tweeden Paaschdag naar dien onbekenden oom Maarten gaan. Misschien bracht hij den armen oom dan wel mee.

Hij wist niet, dat zijn vader al geschreven had naar Hoogstraten en naar Brussel.

Mijnheer Bekkers kwam 's middags van het kantoor. Hij bewonderde ook de eieren. En hij moest er insgelijks van proeven.

Jules gaf hem zijn grootste ei en vroeg :

— Papa, wilt ge dat meenemen voor oom Maarten ?

— Houd het maar, antwoordde de heer Bekkers. Maar ik vind het schoon van u. Dat hoor ik liever, dan dat ge van jufvrouw wegloopt ! Luister eens Jules.... Ik heb nog wat beters voor oom Maarten. Ge zult het wel zien. Nu vertel ik het nog niet... Een beetje geduld...

Moeder hoorde dit en keek glimlachend naar haar jongen.

IV.

Ook Maarten Bekkers had de Paaschklokken gehoord. En hij dacht aan het groote feest der verrijzenis van Jesus.

Christus had op den Goeden Vrijdag aan het kruis een moordenaar zijn kwaad vergeven.

— Ook voor mij is er vergiffenis, dacht Maarten voortdurend. O, ik wil een beter leven leiden.

Dat deed hij al geruimen tijd. Hij was gehoorzaam, werkte vlijtig, toonde zich altijd beleefd. En de bestuurder en de bewakers waren zeer over hem tevreden.

Men hoorde Maarten nooit vloeken, zooals helaas! veel anderen deden, hem nimmer een ruw woord spreken.

Maar in deze dagen voelde hij zijn berouw nog scherper. En het was of de klokken uit den hoogen,

schoonen toren hem toeriepen : «Heb maar moed, heb maar hoop». In de kerk had hij innig gebeden.

Het werd tweeden Paaschdag. De bestedelingen gingen wandelen onder geleide van bewakers. Maarten mocht thuis blijven en een boek lezen. Dat deed hij liever. Hij was nu beschaamd, om door de menschen gezien te worden.

Het was stil rond hem. Ruim een uur verliep. Maarten Bekkers werd geroepen. Hij moest naar het bureel van den bestuurder gaan.

En toen hij er binnen trad, stond hij even als verstomd. Die heer daar voor hem, was het werkelijk zijn broeder Willem ?

Maar ja, hartelijk klonk het.

— Dag Maarten !

— Willem ! knikte de kolonist.

— Ik heb goed nieuws voor u, zei de vader van Jules. Ik kom u halen... Zoo is het. Ik weet, dat gij nu goed oppast en veel spijt hebt over het gebeurde. En ik kan u helpen. Wilt gij bij mij op het kantoor eerlijk uw brood verdienen ?

Maarten moest zich even aan een stoel vast houden. Het was of hij duizelig werd. Wat... hij zou mogen vertrekken, weer een vrij man worden en op het kantoor eerlijk uw brood verdienen ?

Hij keek naar den bestuurder. En deze knikte lachend en zei toen :

— Het is waar, Bekkers ! Uw broer wil u meenemen. En ik heb van den minister toelating, om u te laten gaan.

Maarten greep de hand van zijn broer.

— O, Willem, sprak hij weenend, wilt gij het nog eens met mij probeeren ?

— Heel gaarne...

— Ik ben geheel veranderd, Willem...

— Ik schreef aan den bestuurder en hij liet me weten, dat gij nu goed uw best doet. En ik vroeg aan den minister of ik voor u zorgen mocht. Het werd toegestaan. En ik kom om u... Ja, nu begint ge een ander leven...

— O, ik heb als een vuur in mij gevoeld, Willem. De wroeging brandde op mijn hart. Nooit zal ik nog een druppel sterken drank gebruiken.

— En wij helpen u, om op den goeden weg te blijven, verzekerde de vader van Jules.

Hij had een pak kleeren voor zijn broeder meegebracht. Willem was spoedig gereed. Welk een heerlijk Paaschfeest ! Verrijzenis... opstanding ! Zoo was het ook in zijn ziel. Een nieuw leven wilde hij beginnen.

Een half uur later vertrok Maarten. De bestuurder groette hem hartelijk en wenschte hem een gelukkig bestaan toe.

Maarten groette nog eens den ouden, hoogen

toren. De Paaschklokken hadden hem niet te vergeefs bemoedigd.

Onderwege vertelde Willem Bekkers wat er gebeurd was.

— Jules, mijn kleine jongen, hoorde van u, zei hij. En hij voelde zoo'n medelijden. Dat trof me. En ik dacht na. 't Is waar, dat ik me in den laatsten tijd niet meer om u bekommerd had.

— Maar ik heb het er ook naar gemaakt, bekende Maarten.

— Ja, doch ik had toch moeten onderzoeken, of gij in de kolonie niet veranderd waart. We zijn broers... Mijn Jules herinnerde me aan dien plicht. O, wat ben ik nu blijde, dat alles zoo gegaan is. Gij gaat mee naar mijn huis...

— O, ik durf haast niet !

— Jawel, jawel ! Mijn vrouw zal u goed ontvangen. En de kinderen zullen blijde zijn met hun nieuwen oom.

Zoo reisden ze met den tram naar Antwerpen. En hier namen ze den trein voor Gent, waar ze weer overstapten voor het stadje in West-Vlaanderen.

V.

Jules en zijn zusjes mochten dien avond langer opblijven dan gewoonlijk.

— Tot papa thuis komt, had moeder gezegd. En papa brengt een oom mee...

— Is het waar, mama? vroeg Jules. Oom Maarten ?

— Ja...

Met hoeveel ongeduld wachtte Jules. Hij kende de ware geschiedenis van dien oom niet. Dat was ook niet noodig. Hij voelde alleen medelijden met hem en nu was hij blijde, dat die oom zou komen.

't Was half negen, toen de bel klonk. En mijnheer Bekkers leidde zijn broer binnen. Oom Maarten scheen verlegen. Hij werd rood. Maar mevrouw Bekkers verwelkomde hem vriendelijk. En de kinderen gaven hem een kus. Oom Maarten kreeg de tranen in de oogen toen hij Jules groette. O, wat was die groote man den kleinen knaap dankbaar, al zei hij het niet.

Verheugd gingen de kinderen toen te bed. Vader en moeder spraken nog een heelen tijd met hun broer. En deze beloofde nogmaals, dat hij een ernstig leven zou leiden.

Mina, de oude meid, mocht ook eens binnen komen. Ze weende...

— O, mijnheer Maarten, hoe dank ik God dat gij weer hier zijt, snikte ze. Alles wordt nu goed. Ik heb u nog als jongen gekend en toen hadt ge zoo'n goed hart... juist als die lieve Jules hier. Ik heb toch zoo dikwijls aan u gedacht...

't Was een vroom einde van het groote Paaschfeest in deze woning.

Maarten ging voorloopig mee naar het kantoor. Hij kon bij zijn broer wonen. Jules was zijn lieveling. Ook zijn andere broeders kwamen hem bezoeken en verzochten zich. Voor oprecht berouw is er vergiffenis.

Den volgenden Zondag ging Maarten Bekkers naar het kerkhof. Hij stond lang bij het graf van zijn vrouw. En daar beloofde hij ook dat hij nu een trefelijk mensch zou zijn...

Maarten Bekkers bleef niet op het kantoor. Zijn broeders spraken met elkaar. En Maarten kon met hun hulp weer bouwmeester worden. Dat was immers zijn vak. Hij had zooveel liefde voor de kunst. Te Hoogstraten bij den ouden toren en de indrukwekkende kerk was dat gevoel weer wakker geworden. De drank had het wel gesmoord, maar niet kunnen vernietigen.

Maarten Bekkers kreeg opnieuw een eigen zaak.

Hij won ieders achting terug. En weet ge, ~~wien~~ hij later in zijn dienst nam? Kamiel, uit de kolonie. Die wilde ook een nieuw leven aanvangen. En Maarten zou hem nu helpen, zooals zijn broer Willem zich over hem ontfermd had.

Maarten woonde dan in een eigen huis. En de oude, trouwe Mina, werd meid bij hem. Jules was er dikwijls te gast. Oom en hij waren trouwe maten...

WİNDE

NAWOORD

Het kasteel van Hoogstraten is nu geen bedelaarskolonie meer, maar ingericht tot verblijf voor krankzinnigen. Door de wet die den verkoop van alcohol belemmert, is het aantal vagebonden zoo verminderd, dat men de kolonie kon verkleinen.

KEIZER KAREL IN DE ROOVERSKUIL

Korten tijd na zijne verheffing tot den keizerlijken troon, verdoolde Karel eens, terwijl hij in een woud van Oud-Castilie op de jacht was. Hij werd door een geweldig onweder van zijn gevolg gescheiden, en zocht zoo snel mogelijk eene schuilplaats. Een hol ontdekkend, vloog hij er binnen. Een bliksemstraal, die voor zijn oogen flikkerde, liet hem vier gewapende mannen zien, die er als galgenaas uitzagen, en diep schenen te slapen. Hij beschouwde de mannen nog, toen een verschrikkelijke donderslag ze plotseling wekte. Zoodra zij den keizer zagen, wiens waardigheid die ellendigen niet bemerkten, stond een hunner op, wreef zich in de oogen en zeide : «Heer ruiter, ge zoudt moeilijk raden, wat wonderlijken droom ik zooeven gehad heb. Luister! Mij docht, dat uw fluweelen mantel op mijne schouders overging». Hierop maakte de schurk des Vorsten mantel op zijn gemak los, en hulde er zich in. — Nu sprak de tweede : «En ik, heer ridder, ik droomde dat ik mijne muts tegen uw met pluimen versierd hoofddekseel verruilde». En tevens ontnam hij den Vorst zijnen hoed en dekte er zich deftig mede. — De derde had gedroomd, zeide hij, dat hij onder zijn hand een prachtige draver vond en nam stoutweg toom en ros in zijn bezit. — «In Sint Jacobs name», sprak de laatste, «gij zijt brave jongens; gij laat mij immers deze gulden ket-

ting en dit fraaie zilveren fluitje!» En reeds stak hij de hand naar die kostbaarheden uit, welke aan Karels hals hingen. — «Allerbest, mannen!» sprak de Vorst; «gij zijt knappe kerels; doch ik mag u dat kleinood niet afstaan, zonder u tevens te toonen, hoe gij het gebruiken moet; gij zult mij misschien voor die les dankbaar zijn». De roovers zwijgen: hij fluit driemaal op zijne gewone wijze. Zijn stoet, die niet verre van daar halt hield schiet toe.

Daar stond nu de vorst omgeven van talrijke edellieden, dienaren, jagers, boschwachters, enz. Rustig wendt hij zich tot de verbaasde rooversbende, en zegt: «Ik heb ook een wonderlijken droom gehad: ik droomde, dat ik hier vier roovers liet ophangen». Er was nog geen uur verlopen, of de vier droomers hadden uitgedroomd, en spartelden in de lucht, aan de naaste beste boomen opgeknoopt, anderen ten exempel, gelijk onze vooreouders zeiden.

DAUTZENBERG en VAN DUYSSE.